

лагаме че у властта има задни мисли, и макаръ и да я слушаеме и да ѝ се покоряваме, ние не я одобряваме; и така покорността не е пълна, защото истинската покорност е онжзи която не стои само у дѣйствието, но и у сърдцето. Едно начало, прѣдложено небрѣжно въ разговорътъ, влиза по сигурно въ душата на дѣтето нежели началото което се прѣдставя въ името на бащината власт. Така сжщо много нѣща, казани отъ бащата или отъ учительтъ, мжчно се приематъ отъ дѣтето или отъ младежътъ; но ако иджтъ отъ братътъ или приятельтъ, то ги приема, слуша и може-би туря въ практика. И да не мислите че е ютопия да расчитаме на взаимното въспитание мѣжду братията: защото в то е единъ заблѣжителенъ фактъ че ония които не сж благородни за себе си сж умни за другитѣ. Ние на драго сърдце отръсваме яремътъ на разумътъ, но не искаме другитѣ да го отръсватъ. Страститѣ, които намираме толкова справедливи кжгато ние ги испигваме, виждатъ ни се почти несправедливи и нелѣни у другитѣ. Така, братътъ може да даде на брата си добри съвѣти които той самъ не слѣдва. Най голѣмата длѣжност на братството е да се поправятъ единъ други и взаимно да се усъвершенствуватъ. Но това въспитание мѣжду братията не трѣбва да взима формата на властта и педантизмътъ. Неговото право е въ равенството, неговата сполука въ свободата, неговото срѣдство въ благостта, въселостта и фамилярността.

Като говорихме за взаимното въспитание на братията, ние избрахме най високата длѣж-